

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 4431/2023
06.03.2024. године
Београд

Врховни суд у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Татјане Миљуш и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији су пуномоћници Жељко Рајчевић и Александра Лончаревић, адвокати у ..., против тужене Средње школе „Свети Сава“, Сомбор, коју заступа Правобранилаштво Града Сомбора, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1776/23 од 28.06.2023. године, у седници одржаној 06.03.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1776/23 од 28.06.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1776/23 од 28.06.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П1 755/19 од 16.03.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је примарни тужбени захтев тужиље којим је тражила да се тужена обавезе да јој на име законске затезне камате због кашњења у исплати накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада – градски превоз исплати укупно 318,84 динара са законском затезном каматом од 27.10.2021. године до исплате, као и да се тужена обавезе да јој на име разлике накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада – градски превоз исплати укупно 21.140,00 динара, у појединачним износима и са законском затезном каматом, чија су висина и датуми доспелости ближе наведени у овом ставу изреке. Ставовима другим и трећим изреке, усвојен је евентуални тужбени захтев и тужена обавезана да тужиљи на име законске затезне камате због кашњења у исплати накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада – градски превоз исплати укупно 318,84 динара са законском затезном каматом од 27.10.2021. године до исплате. Ставом четвртим изреке, тужена је обавезана да тужиљи на име разлике накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада – градски превоз исплати укупно 20.720,00 динара, у појединачним износима и са законском затезном каматом, чија су висина и датуми доспелости ближе наведени у овом ставу изреке. Ставом петим изреке, тужена је обавезана да тужиљи накнади трошкове парничног поступка од 146.907,43 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1776/23 од 28.06.2023. године, ставом првим изреке, делимично је усвојена жалба тужене, па је првостепена пресуда делимично преиначена, тако што је одбијен тужбени захтев за исплату законске затезне камате на износ од 318,84 динара од 27.10.2021. године до 02.11.2021. године, док је у преосталом делу жалба тужене одбијена и првостепена пресуда потврђена у преосталом делу.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права и предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном у смислу одредбе члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености ревизије у смислу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник Републике Србије“, бр.72/11... 18/20 и 10/23 – други закон) Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној на основу члана 404. ЗПП, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Предмет тражене правне заштите о коме је одлучено побијаном правноснажном пресудом је исплата накнаде трошкова за долазак на рад и одласка са рада. О овом праву тужиле судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда и Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом – о праву запослених на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада у висини цене превозне карте у јавном саобраћају, ако послодавац није обезбедио сопствени превоз. Указивање тужене на постојање другачијих одлука не указује нужно на другачији правни став изражен у тим одлукама, јер правилна примена материјалног права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате накнаде трошкова за долазак на рад и одласка са рада поднета је 04.11.2019. године. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 20.720,00 динара. Овај износ, према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни суд нашао да ревизија тужене није дозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић